

PRIN CREDINȚĂ DOBÂNDIM TOTUL

Relația omului cu Dumnezeu începe numai prin credință. Numai prin credință se respectă cel mai mare dar al omului, ca purtător al chipului lui Dumnezeu, și anume: libertatea. Credința trebuie să respecte libertatea, adică să-i lase omului șansa de a accepta sau de a refuza. Simpla cunoaștere obligă voința omului de a recunoaște tot ceea ce privește existența lui și a universului. Orice om știe și vede un soare pe cer. Toți cunoaștem aceasta și suntem, într-o anumită formă, obligați să recunoaștem aceasta. Sau, altfel spus, nimeni nu poate să nege existența soarelui, ceea ce înseamnă că libertatea refuzului dispare. Dumnezeu, însă, are o existență mai evidentă decât cea a soarelui. Adică ar trebui să-L recunoaștem pe Dumnezeu cu o rapiditate și cu o ușurință mai mare decât recunoașterea existenței soarelui. Dar Dumnezeu nu vrea să ne constrângă, nu vrea să lezeze darul libertății cu care ne-a înzestrat la creație, de aceea ne-a lăsat libertatea deplină să acceptăm sau nu existența Lui. În această libertate a credinței, Dumnezeu vede cu adevărat fidelitatea noastră. Postul și rugăciunea reprezintă un mod de viață cu Hristos,

sunt cele două brațe cu care vrem să-L îmbrățișăm pe Mântuitorul. „A putea”, prin credință, duce la „a avea” totul. La nivel uman, în lumea căzută în păcat, atingerea credinței desăvârșite presupune multă putere, efort duhovnicesc și multă jertfă. Credința nu se naște de la sine și nici în mod comod, ci cu multă osteneală și multă nevoie. Iar când puterea noastră se întâlnește cu credința în Dumnezeu, atunci se coboară puterea lui

Dumnezeu în viața noastră. Și avem nevoie de puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu este armonie deplină. Aceasta este expresia atotputerniciei lui Dumnezeu. Dumnezeu a vrut să-l creeze pe om, dar nu a vrut să-l ridice din păcat cu forța, ci numai prin jertfa Fiului Său, asumată prin credință. Omul este o „creație” cu suflet, înzestrată cu puterea de a crede, în totală libertate, în Cel ce l-a creat. La această credință puternică, logică și teologică ne cheamă Sfânta Evanghelie. Credința este una dintre virtuțile teologice alături de nădejde și dragoste. Atunci când toate aceste trei se împletesc armonios în omul credincios, îl înalță și-l situează pe treapta cea mai înaltă a vieții spirituale, desăvârșirea. Una fără cealaltă nu duce la nimic, se susțin și se completează una pe cealaltă, fiecare fiind temelia celeilalte, astfel lucrând mântuirea. Credința naște nădejdea și aprinde dragostea; nădejdea le înaripează pe amândouă, iar dragostea ruptă din Dumnezeu le umple de har. Pentru a le dobândi, omul se smerește și smerit gândește lucrarea lor. În scara Sfântul Ioan Scărarul, ultima treaptă este cea a credinței. Treaptă pe care, dacă ne nevoim să o urcăm, cu toate puterile noastre, putem dobândi totul, adică viața cea veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Amin.

CUGETĂRI ÎN SĂPTĂMÂNA A CINCI

„A trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului său în inimile voastre, care strigă: Avva Părinte”. (Galateni 4,6)

1. De ce ne este rânduit postul? Pentru a ne aminti mai bine originea noastră. Ca să ne amintim că nu suntem doar rodul pământului, ci al cerurilor - mai întâi de toate al cerurilor. Ca să ne aducem aminte că suntem neam ales, și că Tatăl nostru e însuși Împăratul cerurilor și pământului.

2. De ce Biserica ne-a rânduit un astfel de post aspru? Pentru ca să ne întoarcem mintea de la toate grijile zilnice și să cugetăm la ceea ce e de căpătâi și cu adevărat contează. Ca să ne amintim obârșia noastră și adevărata noastră cale și adevărata noastră patrie.

3. De ce Biserica ne-a rânduit postul? Pentru a ne aminti că măcar de suntem făcuți din pământ, nu pământul ne-a făcut, căci și pe el a trebuit cineva să-l zidească. Ca să ne amintim de cerul care îl purtăm în noi, în această coajă trupească și pământească. Și să putem despărți în noi cele cerești de cele pământești, și cele veșnice de cele stricacioase, și cele netrecătoare de cele trecătoare.

4. În om, inima este de căpătâi. În inimă e sângele, în sânge e sufletul, în suflet e duhul. Inima trupească și sângele sunt din pământ și spre pământ tind, sufletul și duhul sunt din ceruri și spre ceruri tind. Din inimă ies gândurile rele, minciuna și hula. Cum ar putea acestea ieși din carne și din sânge? Acestea numai din suflet și din duh pot ieși!

5. Duhul este în suflet și duhul mișcă sufletul. Cum e duhul, așa și sufletul. Dacă duhul este rob, și sufletul este rob. Dacă duhul este îndumnezeit, tot sufletul este îndumnezeit. Dacă sufletul tău a primit de la Tatăl lui Hristos Duhul care a fost în Hristos, atunci același Duh te va face și pe tine fiul lui Dumnezeu. Același Duh, din inima ta duhovnicească, din miezul sufletului tău, strigă către Dumnezeu: Avva, ce va să însemne Părinte!

6. Sunt însă și duhuri nu de la Dumnezeu, care mișcă sufletul împotriva lui Dumnezeu. Învățați-vă să deosebiți duhurile! Neîncetat, roagă-te lui Dumnezeu să îți dăruiască Sfântul său Duh, același care a fost în Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos și care S-a pogorât asupra Apostolilor la Cincizecime și care a mișcat sufletele tuturor sfinților și dreptilor până în ziua de azi.

7. Tu vei dăruia inima ta lui Dumnezeu. Și când sufletul tău se va liniști, Dumnezeu va trimite Sfântul Duh să primească inima ta, să se sălășuiască în inima ta să o călăuzească.

8. Vei simți Duhul lui Dumnezeu în inima ta. Bucuria și mângâierea se va răspândi în întreaga ta ființă și vei avea pace și liniște în inima ta.

9. Vei binecuvânta această săptămână a Postului Mare și bine vei cuvânta sfinții lui Dumnezeu, care au rânduit postul.

Și vei mulțumi Sfintei Biserici că te-a deprins cu postul.

Astăzi răsună glas de bucurie în tot pământul. Astăzi, Arhanghelul Gavriil îi vestește Fecioarei Maria că va lua în pântec și va naște în lume pe Fiul lui Dumnezeu, mântuirea întregului neam omenesc. Ziua de astăzi este mai sfântă și mai veselitoare decât toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie și vestește mântuirea în toată lumea. Astăzi Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pământ și a auzit suspinele strămoșilor noștri și plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii. Atât de adâncă este taina Bunei Vestiri, încât nici mințile serafimilor și ale heruvimilor nu o pot pătrunde. Biserica lui Hristos vorbește despre „*Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută*”. Înțelegând ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria a primit cuvintele îngerului și hotărând din toată inima să asculte porunca trimisă ei prin Gavriil, cu mare smerenie a zis: „*lată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău*”. În clipa aceea, când Fecioara a acceptat porunca, S-a și zămislit Iisus Hristos în preacuratul ei pântec. Odată cu acesta, s-a început și plinirea planului lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc și al descoperirii tainei celei din veac ascunse și de îngeri neștiute. Biserica îi cântă Fecioarei Maria „*Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii...*”. Această cântare este sfântă, deoarece Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria covârșește pe toate cetele îngerești cu vrednicia, cu cinstea și cu toate darurile duhovnicești cu care a împodobit-o Duhul Sfânt. Aceasta o adevărește și Sfântul Ioan Damaschin, în una din cele mai alese și multe laude pe care le-a alcătuit în cinstea Maicii Domnului, zicând: „*Înfrumusețatu-te-ai mai mult decât toată cuviința îngerilor, ceea ce ai născut pe Făcătorul lor*”. Dar care din darurile Preasfintei Fecioare Maria a atras cel mai mult asupra ei harul Duhului Sfânt și îndurarea lui Dumnezeu? Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile Preasfântului Duh. Însă cel mai mare dar care a învrednicit-o să fie Născătoare de Dumnezeu și i-a adus negrăită cinste și slavă a fost, nu fecioria, ci darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte nu i-ar fi fost de folos. Smerenia a fost adevărata pricină de slavă și de cinste a Preacuratei Fecioare, mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, „*a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale*” (Luca 1, 48) și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toți sfinții și de oștile cerești, iar pe pământ, „*fericită de toate neamurile*”. Smerenia a fost cea dintâi pricină și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Să avem smerenie și dragoste către toți oamenii, știind că fără smerenie, fără iubire și credință dreaptă, nimeni nu se poate mântui. Am căzut din Rai prin mândrie. Să ne urcăm din nou la Dumnezeu prin smerenie, urmând modelul Fecioarei Maria.

† Perioada de post este potrivită pentru analiză personală și vindecare. Să încercăm să fim prieteni buni cu cei de lângă noi! Să punem, în loc de frică, responsabilitate și curaj, în loc de ură, speranță și iubire, în loc de tristețe, liniște și nădejde.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 23 martie	17:00	Denia Canonului Sf. Andrei Criteanul
Marți 24 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie la Biserica Buna Vestire
Miercuri 25 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
Vineri 27 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 28 martie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernia Duminicii a 5-a din Post
Duminică 29 martie	07:00	Utrenia Duminicii a 5-a din Post Sf. Liturghie a Sf. Vasile cel Mare
	11:30	Program de bibliotecă

*Duminică 29 martie, se va trece la ora oficială de vară; slujbele se vor săvârși după ora schimbată.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întrebare: Cine a așezat postul ca trebuință pentru mântuire?
Răspuns: Domnul nostru Iisus Hristos, prin pilda Sa (Matei 4, 2) și prin învățătura Sa (Matei 6, 16; 17, 21).
Întrebare: Care este scopul postului?
Răspuns: Curățirea trupului, întărirea voinței și înălțarea sufletului deasupra trupului. Mai presus de toate, preamărirea lui Dumnezeu și cinstirea sfinților Lui.
Întrebare: În ce constă postul?
Răspuns: 1. înfrânare de la anumite mâncăruri,
 2. înfrânare de la gânduri, dorințe și fapte rele,
 3. înmulțirea rugăciunii, a milosteniei, precum și lucrarea stăruitoare a tuturor virtuților creștine.
Întrebare: Cum se împart posturile?
Răspuns: Posturi de o zi și posturi de mai multe zile.
Întrebare: Care sunt posturile de mai multe zile?
Răspuns: Există patru posturi de mai multe zile, cu o durată diferită: Postul Crăciunului, care durează șase săptămâni; Postul Paștelui, care durează șapte săptămâni; Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, cu durată schimbătoare; Postul Adormirii Maicii Domnului, care durează două săptămâni. Datele tuturor acestor posturi de mai multe zile sunt însemnate în calendarul ortodox.
Întrebare: De ce postim?
Răspuns: Astăzi, nu numai Biserica impune postul, ci și medicii recomandă uneori celor bolnavi regim dietetic. Nutriționiștii și esteticienii impun postul pentru recăștigarea sănătății și frumuseții trupului. Unii postesc, cum se spune, ca „să-și păstreze linia”. Desigur, și acest aspect de igienă sau aspect medical este important, dar postul creștin nu se reduce la aceasta, ci are o semnificație mult mai profundă. Ajungem, astfel, la problema libertății spirituale care ne face mai iubitori de Dumnezeu și de semenii. Cu cât omul poate iubi mai mult pe Dumnezeu și pe semenii, cu atât este mai liber, cu cât iubește mai puțin pe Dumnezeu și pe semenii, cu atât este mai înrob. Iată perspectiva din care se privește postul. (va urma)